

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΤΟ ΟΔΕΘΡΙΟ ΛΑΘΟΣ

ΠΕΛΠΙΣΙΑ, μά το Θεό!

“Ένα δολόκληρο τέταρτο της ώρας έκοθα βόλετες στην πλατεία Μαλεζέριμ, χωρίς να κατορθώσω να ξεφορτωθώ τον μεγάλο σουλατασερό φίλο μου Μοριστόν, τον αδιόρθωτο αυτόν γλεντζέ, ό οποίος μου διηγείτο τις άπειρες ερωτικές του περιπέτειες.

“Άφαινα, πρόβαλε στην πλατεία ό Ντωμιέρ, ό γνωστός οφθαλμολόγος, και μόλις μ' είδε, έτρεξε να με πλησιάσει. Συνδεόμαστε φιλικώς άπ' τον καιρό που είμαστε συμμαθητάί στο Γυμνάσιο.

Καθώς λοιπόν χαιρετιόμαστε και του σύστησα τον Μοριστόν, βλέποντας την όψη του γιαιτρού που λαμποκοπούσε άπό χαρά, δέν υπόσπασα να κρατηθώ και του είπα:

—Μά έσύ μοιάσεις με παλληκαράκι, άγαπητή μου!... Κουντεύεις τά σαράντα, και μ' αυτό τό ξανανειωμά σου φαίνεται σαν τριαντάρι!... Τί τό ευχάριστο σου συμβαίνει σήμερα;

“Ό Ντωμιέρ, ευρισκόμενος στην ψυχολογική έκείνη κατάστασι των ευτυχισμένων, πού αισθάνονται την άνάγκη νά φωνάζουν σ' όλον τον κόσμο την ευτυχία των, έξομολογήθηκε γρήγορα-γρήγορα:

—Ξανάνειωσα, φίλε μου, γιατί ή καρδιά μου είνε γευιάτη χαρά... Γιατί είμαι όσο ποτέ άλλοτε ευτυχισμένος... “Ελα μαζί μου... Πηγαίνε σέ μία πελάτισσά μου, ή μίς Ντόρνετ... Κάθεται δυό βήματα άπό δω... Στή λεωφόρο Βαλλιέ... Πηγαίνοντας, θά σό διηγηθώ τί μου συμβαίνει... Είνε δολόκληρο μυθιστόρημα!

Μέ μία κρυφή κίνησι, έβεία στο Ντωμιέρ τό Μοριστόν, ό όποιος τέτωσε κιόλα τά αυτιά του άπό περιέργεια, γιά ν' άκούση. “Ό γιατρός, όστόσο, με την άρασι ελκρινειά των άνοιχτόκαρδων και άπλών ανθρώπων, έξακολούθησε:

—“Ω, μά δέν τό κρύθω άπό κανένα, άγαπητή μου, γιατί ποτέ άμοιβαία άγάπη γυναικάς και άνδρος δέν γεννήθηκε τόσο αωθόρημα... “Η μίς Ντόρνετ, τν όλη άπό πεντασείας, κόντευε νά χάσει πειά κάθε έλπίδα θεραπείας, όταν με κάλεσαν να την δω... “Απ' την πρώτη μου άκόμη έπίσκεψη, ένιωσα να ζω-ηρότατο ένδιαφέρον γιά την έξελή αυτή κοπέλα, ή όποια καμωμένη γιά νά άπολαύση όλες τις χαρές της ζωής, πάνω στα έκοισπέντε της χρόνια, έχασε την όρασί της, τό φως της ή χαρά του κόσμου τούτου.

...“Όσο την έβλεπα, όσο κουβέντιασα μαζί της, τόσο με κατακτούσαν τά θέληγτρα της... “Αλλά κι' έκείνη ένιωθε βαθεία συγκίνηση, γιά την μεγάλη έπιθυμία πού είχα νά την γιαιτρέψω... Και τό αισθημα αυτό μεταβλήθηκε τόσο γρήγορα σέ δυνατή άγάπη, ώστε ώρσασα νά γίνουν οι άραφώνες μας την ίδια μέρα, πού θά ξανάβρισκε τό φώς της!...

—Και κατώρθωσες νά...
—Ναι... Ναι!... με δέκωσέ ό γιατρός. Κατώρθωσα νά ή γιαιτρέψω, γιατί έ καταράκτης των ματιών της δέν παρουσίασε καμιά έπιπολή στήν προχρόνη έγχείρησι πού της έκανα... Κι' έτσι σήμερα, σέ λίγα λεπτά, θά μπορέσω νά της βγάλω τό μαύρο πανί πού φορεί άκόμη στα μάτια της, και θά ξαναβδ ή τό φώς!... Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, γιατί είμαι τρελλός άπό ευτυχία;...

Είλαμε σπικωθή και μιλούσαμε βαδίζοντας.

Μόλις εθάσαμε στό μικρό μέγρο πού κατοικούσε ή μητροή του, ό Ντωμιέρ σταμάτησε και σήμανε τό κοιδοίνι της πόρτας, ένδ συγχρόνως, μέσα στον ένθουσιασμό του, μάς έλεγε:

—Τί στιγμή γιά μένα!... Τί στιγμή!... Τρέμω άπ' τη συγκίνησι μου... “Ελα μαζί μου... Θέλω νάγω έναν καλό φίλο σέ μία τέτοια στιγμή κοντά μου. Θά πάρω έτσι κουράγιο...

Δέν τόλμησα ν' άρνηθώ, αλλά ή στιγμή πού άνοιγε ή πόρτα, εξαφνίητα, άκούγοντας τον Μοριστόν νά ληή στον Ντωμιέρ:

—Σέ βεβαίω, γιαιτρέ μου, ότι μου μεταδώσασε όλο σας τό ένδιαφέρον γιά την άσθενή σας... “Επιτρέμα-έ μου, σάς παρακαλώ, νά παρευρεθώ κι' έγώ στή σκηνή της άφαιρέσεως του μαύρου πανιού... Θα με ύπογράψετε!...

“Ένα άόριστο σμείο συγκαταθέσεως του γιαιτρού, ήταν άρκετό γιά τον αδιόκριτο κάπως Μοριστόν νά γλυστρήση κι' αυτός έξωτός μας, μέσα στό μέγρο.

Σέ λίγο, μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο με κλειστές γριλλίες. “Απ' τά βάρη τού σκοτούς, μία γυναικεία φωνή ρώτησε τρυφερά:

—Εσείς είνε, γιαιτρέ μου;...

—Ναι... “Εγώ είμαι!... “Έφερα μαζί μου δυό φίλους μου, λιγάκι γιαιτρούς, οι όποίοι στην άνάγκη θά μπορέσουν νά με

βοηθήσουν... Δέν σάς πειράζει αυτό, άγαπητή μου, έ;...-

—Τίποτε άπό όσα κάνετε εσείς, γιαιτρέ, δέν με πειράζει, είτε ή νέα.

—Τέσο τό καλύτερο... Και τώρα, στή δουλειά μας...

Μιλώντας έτσι ό γιαιτρός, πλησίασε σ' ένα παράθυρο, τό άνοιξε, έσπρωξε τις γριλλίες πού ήταν κλειστές, ύστερα τό ξανάκλεισε, κι' άφησε νά πέσουν ή έπιδες άπό μουσελίνα και δαντέλλα κουρτίνες. Στο γλυκά διυλισμένο φώς πού χύθηκε στό δωμάτιο, είδα τότε μία γυναικεία ξανθά, κομψή, και λυγρή, εξαπλωμένη σέ μία σαίζ-λόγγυ, με πρόσωπο μισοσκεπασμένο άπό έναν έλαφρό μαύρο μεταξωτό έπίδεσμο. “Ό Ντωμιέρ την πλησίασε και της φίλησε τό χέρι. “Εκείνη όμως τον έσπρωξε με χαδιάρικη κίνησι μικρού παιδιού, κι' είπε:

—Τώρα, φίλε μου, άπομακρυνθήτε λιγάκι... “Αφήστε μου την ευχάριστι νά θγάλω μόνη μου τό μαύρο πανί... “Ω, πώς χτυπιέ ή καρδιά μου, γιαιτρέ, και πώς κρέιουν τά χέρια μου!

Είχα άπό διάκρισι τρανηχτή ως τό παράθυρο. “Ό Μοριστόν βρισκόταν μακρτέρα άκόμη, άπομυσιμένος στην πόρτα, ένδ έ Ντωμιέρ, χλωμός στεκόταν άντίκρου στή μίς Ντόρνετ.

Τά αλαβάστρινα δάχτυλα της νεαρής γυναικάς, σάλευαν γοργά μέσα στό χρυσαφι των μαλλιών της—καθώς έβγαζε ή καρφίτας πού συγκρατούσε τον έπίδεσμο—κι' ευθύς, μόλις έπεσε στό πανί, φάνηκε τό έξαίο προσώπο της. Την ίδια στιγμή όμως έβαλε τά χέρια της επάνω στα φρυδιά της, γιά νά σκιασά τά βλέμμάτα της. Είδα τότε τις θλεφαρίδες της νά πάλλουν σ' έναν έντετατο διασταγό, ύστερα δυό-τρεις φορές νά μισοάνουν τις φουδιμένες κόρες των ματιών της.

Τέλος, τά θλεφαρά της ύψώθηκαν τομηρότερα, κι' όμοια με δυό μασκέλιατα λουλούδια πού άνοιγουν έξασα στον ήλιο, τά μάτια της μίς Ντόρνετ φάνηκαν, φαίζοντας όλο τό πρόσωπο της με ή λάμψι μιάς έκστατικής χαράς!...

Και τότε... τότε δέν έβγαλε καμιά φωνή χαράς, αλλά έναν βαθό στεναγμό άπολυτρώσεως.

—Θέέ μου, βλέπω!... Ξεφώνισε βαθεία συγκίνημένη.

Παρακολουθούσαμε κι' οι τρεις άφρονι ή σκηνή. Πνιγμένοι άπ' την άγωνία στην άρχή, κι' ύστερα πλημμυρισμένοι άπό θυμασμό, μπροστά στή νεκρανόστασι αυτή, πού έκανε νά λαμποκοπά τό πρόσωπο της νεαρής γυναικάς άπό μία άειπίωτη μέθη ευδαιμονίας. “Αλλά τώρα, τά δάχτυλά της, τά όποία είνε ένώσει γιά μία ελχάριστήρι προσευχή στό Θεό, λύθηκαν. Τό βλέμμα της έγινε ευθύς άμέσως σκεδόν ποιηρό, και μάς κύτταξε γρήγορα-γρήγορα έναν-έναν. “Ένα χαωμένο πρόβαλε στα δόλορσνα χείλη της, και χωρίς κανείς άπό μάς νά ματεύη ή σέκψη της, ή μίς Ντόρνετ φώναζε γελώντας:

—“Α, καταλαβαίνω... Θέλετε νά με δοκιμάσετε... Μά έννοια σας, και μη νομίζετε πώς ή σιωπή σας θά με κήν νά διαστάσω!...

Και πρίν προφάσομε νά προλάβουμε την κίνησι της, ή μίς Ντόρνετ προχώρησε πρός τον Μοριστόν, έφριξε τά άσπρα μπράτσα της γύρω στό λαϊμό του, και φώναξε με μία άσυγκράτητη, φούσαρη ευθυμία:

—“Ω, άγαπημένε μου!... “Αδικα κάθεται μακρότερα άπ' τους άλλους... “Αδικα καμάνεσαι, πώς είσαι λιγότερο συγκίνημένος άπ' τοίς άλλους... Σ' άναγνωρίζω και θά σέ άναγνωρίζω άνάμεσα σέ χίλιους... “Η καρδιά δέν γελιέται ποτέ... Κι' ύστερα, είσαι τόσο πολύ άμορφος και νέος... Είσαι όπως σέ ώνευρεύομεν στα θάθη της σκετινάς μου!...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, φιλοδός σαν τρελλή τον Μοριστόν, ό όποιος ήταν έμυρόντητος και δέν ήξερε τί νά κάνει. Στην ίδια άμυχανία βρισκόμεν κι' έγώ, όταν άξασφα νά μάτια μου άντίκρυσαν τον Ντωμιέρ. Στο πρόσωπο του όλο ήταν χυμένος ένας άπερίγραπτος πόνος.

Μού φάνηκε πώς ήταν έτοιμος νά σαριαστή κάτω. Σήκασε με κόπο τό χέρι του, κι' έμάνεψα ότι ήθελε νά βάλη τό δάχτυλό του στα χείλη του, γιά νά γνήψη σιωπή στον Μοριστόν, νά βγαζε τόσο άότομα άπ' την ώρασι πλάνη της ή μίς Ντόρνετ. “Αλλά δέν μπορέσε ν' άποτελειώση την κίνησι του. Τό χέρι του ξανάπεσε κάτω άπνο. Και έλεπα, άκόμη και σήμερα, πώ πικρό ειρωνικό χαμόγελο του δυστυχισμένου φίλου μου, την ώρα πού μου ψιθύριζε σιγαλά και με πόνω:

—Τί ευτυχία!... Είχα την άγάπη της, όσο ήταν τυφλή... Και τότε... Τώρα πού την έκανα καλά ή γνάμ!...

Κι' έτσι άκριβώς και συνέθη. “Ό γιαιτρός Ντωμιέρ δέν ξαναείδε πειά ή γυναικεία πού τόσο είχε άγαπήσει, ή γυναικεία στην όποια χάρισε τό φώς των ματιών της, γιά νά τον ρίξη ή ίδια-μοιραία κι' άκούσι—στό μαύρο σκοτάδι της άπελπίσας!...

